

Mladí HUMAN-isté

vítězné texty

následuje překlad do Němčiny

Gewinnertexte

gefolgt von einer Übersetzung ins
Deutsche

Mladí HUMAN-isté

Úvaha

Eliška Jirásková - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 8

Kamarádství

Většině lidí se asi nejdříve vybaví nějaká druhá osoba, člověk, kterého považují za kamaráda. Bereme to jako součást štěstí. A ano, je to krásné. Co když ale takové štěstí nemáme a narazíme na špatné lidi? Opravdu potřebujeme druhé k tomu, abychom byli šťastní? Myslím, že je důležité podívat se na to i z jiného pohledu.

V životě se občas stává, že narazíme na špatné lidi. Někdy zkrátka jen nechceme být sami, a tak se bavíme s někým, o kom to už víme. Nebo narazíme na někoho, protože si zase myslíme, že už nikoho lepšího najít nemůžeme. A časem zjistíme, že to nebyl ten, za koho jsme ho celou považovali. Když se totiž jedná o chození ven, opisování ve škole nebo jen obyčejné prodiskutování života, je kamarád každý. Problém nastává, když s něčím opravdu potřebujeme pomoci. Jsou i chvíle, kdy to není jen sranda a někoho, kdo by nám pomohl, tak paradoxně potřebujeme nejvíce. Přísloví „V nouzi poznáš přítele“ tedy sedí velmi dobře.

Kamarádství je tak křehká věc, že stejně jako nám dokáže přinášet radost, dokáže přinášet i bolest. A v tu chvíli přijdeme na to, že nejdříve je důležité být nejlepším kamarádem sám pro sebe. Protože nikdo jiný na světě toho o nás neví více než my sami. Nikdo jiný nám nedokáže lépe pomoci. Poté už nemusíme nikomu nic vysvětlovat, protože jenom my víme nejlépe, co cítíme. Stejně tak jako se umíme smát a radovat se s ostatními, bychom to měli umět i sami se sebou. Protože někdy tady prostě není nikdo, kdo by nám pomohl nebo poradil. Ale my tu jsme vždy! Proto je samota někdy vlastně štěstím, máme alespoň čas lépe poznávat sebe.

A díky tomu můžeme poté získat výhody i u poznávání ostatních. Nesprávné – nebo chcete-li – špatné lidi tedy můžeme využít i v náš prospěch, k poznání toho největšího kamaráda, kterého máme každý uvnitř sebe. A také ke zjištění, co doopravdy chceme od druhých.

Možná že si teď říkáte, že jsem ke kamarádství zbytečně moc skeptická, já ho ale pouze vzala z jiného úhlu pohledu. Úhlu, o kterém se moc nemluví. Přitom je také velmi důležitý. Myslím si, že když toto všechno pochopíme, přestaneme v druhých lidech hledat věci, které my sami nemáme. A začneme konečně hledat v sobě, a to ať jde o cokoli. Tohle je ale asi jeden z těch nejtěžších úkolů, co v životě máme. A mám-li být zcela upřímná, i já to v sobě stále hledám. Kamarádství je tedy úžasná věc, chodit ven, sdílet svoji radost a bavit se s někým, kdo vám rozumí i beze slov. Je to věc, která nám přináší radost a pocit štěstí. Pokud jste ale zatím na nikoho takového nenarazili, je to v pořádku. Můžete využít času a začít hledat u sebe, není to sice záležitost na den, měsíc a nejspíš ani na rok. Ale je to věc, nad kterou bychom se měli všichni alespoň zamyslet. Možná že nám poté spoustu věcí začne dávat smysl...

Mladí HUMAN-isté

Úvaha

Maximilian Montgomery - Evropská škola Brusel III - Text číslo 22

Jiná Duše

Člověk, který se stává jako bratrem toho druhého, je dlouhodobá povinnost člověka na přežití, aby nezešílel. A i když ležíte na poli s naraženou hlavou, protože vás kamarád omylem kopl do hlavy, můžete se smířit s tím, že nejste na tom poli sám. Nejste si vždy jistý, ale s pomocí další duše se nemusíte bát velké temnoty a samoty.

Myslím si, že opravdový kamarád je ten, který na první pohled nemusí být vždy kamarádský a příjemný. Ale je to ten, se kterým zažijete dobrodružství, kterého si vždy zapamatujete, který vám změní vaše uvažování a pohled na svět a na kterého se můžete spolehnout každé situaci.

I když v dnešní době je těžké se vrhnout na takovouhle dobrodružnou cestu, jednu věc, si musíte zapamatovat: že lidi potkáte všude, a to i když se necítíte pohodlně. Pohodlnost je lidská slabina. Pokud po něčem pátráte, budete muset nechat pohodlnost stranou. A tak si myslím, že můžete najít dobrého kamaráda. Potom můžete jít s tímto člověkem a poznat jeho slabiny a taky jeho schopnosti. Tak se z něj stává neporazitelný člověk, který vám taky pomůže, pokud jste mu pomohl.

Přátelství, nebo pokud chcete kamarádství, vás vyzdvihne ode dna oceánu až k nejvyšším horám světa, a to jenom díky lidem, kterým jste pomohl během svého života. I když přicházíte z jiného světadílu, bez dobré vůle a duše se nikam moc nedostanete. Pokud necháte pohodlnost, aby vás ovládla, tak jste člověk, kterého život vůbec nezajímá a neví, jak ho využít. Ale člověk, který si není jistý a na vše se ptá, si takhle jedině najde přítele v nejdůležitějších momentech svého života. Věřím, že pokud se člověk rozhodne kašlat na svůj život, který tím pádem nemá smysl pokračovat a pouští se tak do nepohodlných momentů, měl by se pokusit změnit se uvnitř a věřit si.

Mladí HUMAN-isté

Úvaha

Linda Bartošová - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 15

Kamarádství

Kdo je to kamarád? To je otázka, kterou bychom si měli vyřešit jako první. Řekněme, že kamarád je váš maják v bouři, váš pevný bod při zemětřesení, vaše naděje v temnotě, je to vaše loď. Ať už máte jakékoliv strasti, váš přítel tu vždy bude, bude vám naslouchat a věřit vám. Můžete mít více kamarádů, to samozřejmě, jen si u sebe držte ty pravé, ať to stojí cokoliv. Říká se, že: „V nouzi poznáš přítele.“ a to je naprostá pravda. Ten, komu na vás doopravdy záleží, tu vždy bude. Buďte tu i pro něj. Vztah by měl fungovat z obou stran. Navzájem si naslouchejte a pomáhejte si, věřte si a podporujte se. Hleďte u sebe tu jistotu, kterou v životě prostě a jednoduše potřebujete.

Někdo si může říct: „Ale co rodina? To je také moje jistota, proč tedy potřebuji kamarády?“ Ano, příbuzní mohou být vaší jistotou, ale bez přátel je těžké žít. Představte si, že všichni vaši kamarádi jsou jen falešné tváře, zdánlivě se usmívající, ale kdykoliv se k nim otočíte zády, pomlouvají vás, zesměšňují a dělají z vás naschvál hlupáky. Vy to dokážete poznat, trápí vás to, ale nemáte nikoho, za kým byste šli a svěřili se. Ten sžíravý pocit ve vás chce ven, chcete si s někým upřímně popovídat, ale nikdo vás neposlouchá. Cokoliv, co řeknete nebo uděláte, ostatní považují za trapné či dokonce egoistické. Nikdo se vás neptá, jak se máte, a když už tak pouze ze slušnosti, nikomu na vás nezáleží, nikoho nezajímáte. S nikým se nesmějete a cítíte se jako páté kolo u vozu. Když už s někým mluvíte, připadáte si vlezle. Z každé strany slyšíte, jak na vás okolní svět hází špínu. Přepadne vás paranoia: „To mě nikdo nemá rád? Nejsem pro nikoho dobrá? Dělam něco špatně? Je problém ve mně?“ Jste naprosto sami. Nikdo tu pro vás není. Zkoušíte si vystačit sami. Nejde to. Chcete se s někým bavit a smát se, chodit na procházky, do kina, nebo jen tak mluvit po telefonu, ale nikdo, vůbec nikdo „nemá čas“ nebo „mají jiné plány“.

Proto je pravý kamarád tak důležitý. Je to váš základní kámen. To kvůli němu ten svět není tak temný, jak se bez něj zdá. On vás podrží a vy zase jeho, jste si tak navzájem oporou, jste smíchy v křečích, brečíte spolu, bavíte se, řešíte problémy, posloucháte se, pomáháte si i s těmi nejdivnějšími problémy.

Jak jednou pravil pan Jan Werich: „Přátelství je součást lidského štěstí.“ Ale jen to pravé vás dokáže naplnit tím hřejivým pocitem, že někam patříte, a že vás berou takového, jaký jste. Jestli se někdo tváří jako váš přítel, ale za vašimi zády o vás neřekne ani jedno hezké slovo, tento pocit vytvořit nedokáže.

Jestli máte se svými kamarády pevné pouto a důvěru, můžete v životě počítat s podporou a jistotou. Pokud ne, hledejte přátele, s kterými si budete rozumět. Hledejte to světlo, baterii do vašeho ovladače, melodii k vašim slokám, Eiffelovku k vaší Paříži, vaši záchrannou loď, než se potopíte.

Přátelé umí zachraňovat životy, ale ti špatní je dokážou i ničit. Najděte svůj ocelový základ, najděte svoji jistotu.

Mladí HUMAN-isté

Báseň

Karolína Štěpánová - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 12

Je ticho

Kamarádi jsme byli odjakživa
myslím, že je tomu tak.
Ale v téhle době je to jiné, divné.

Chováš se výbušněji,
kdysi jsi byla alespoň komedie, satira.
Teď jsi spíše tragédie, drama.

Kdysi jsi dodávala určitou šťávu mé elegii bez děje.
Teď tu spolu sedíme a je ticho.
To úmorné, ničivé ticho.

Kdysi jsi pěla ódy na hollywoodské herce,
teď je tu nic, ticho.
Prázdnota.

Napsala bych ti poemu, aby bylo lépe.
Místo toho tu trčíme, sedíme a je ticho.
Ticho, nic nepomůže.

Kdybych něco řekla, neodpovíš.
Mlčíš.
Přátelství se vytratilo.

A tak tu asi budeme sedět do skonání světa,
budeme sedět a bude ticho.
Ani jsem ti nestihla říct "promiň".

Promiň, že to takhle dopadlo.
Promiň.
A je ticho.

Mladí HUMAN-isté

Báseň

Jáchym Štefulík - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 10

Přátelství

Přátelství je divný pakt,
jenž trvá tak dlouho,
jak každý chce.
První pozdrav řekne vše,
první podání ruky a oslovení
sváže vztahy do uzle.

Války, mír, příměří
všude kam se podíváš,
tam přátelství je,
ale jiné, než ho znáš.
Je tu s námi od pradávných věků,
a stejně se najdou lidi,
co radši přebrodí divokou řeku,
než aby tvé přátelství opětovali.

Vážme si těch,
kteří to s námi už dlouho táhnou za jeden provaz
a ještě neztratili víru v nás.
A že už to tolik nehoří jako dřív,
že si dávno nenašli nový kámoše
a vy si teď nepřipadáte tak trochu chudý.

A proto je vždy dobré mít haldu kamarádů,
které můžete obvolat,
jestli s vámi nepůjdou do kina
na nového Spidermana.
I když radši byste je nezvali,
kvůli tomu, jak se chovali minulý pondělí
a že si z vás dělali srandu
kvůli divný barvě vlasů
a vám to vadilo,
páč ostříhat ani obarvit se vám vlasy nechce.

Jen počkejte!
Já se vám budu taky smát,
až dostanete pětku z doplňovačky.
Ale so kámo,
stejně tam psali nějaký sr**ky.
Tak pojďme se to mu zasmát,
protože to je přátelství,
všichni držíme spolu,
i když to s námi zrovna jde dolů.

Jo, zatím se to dá zvládnout,
všichni máme pocit,
že táhneme za stejný pomyslný provaz,
a tak to šlape.
Už všichni se vidíme na středních školách
a co tam, to se uvidí.

Vždyť v každém z nás je kousek přátelství
a i v obyčejných lidech,
takže si nedělám iluze,
že bych si kamarády nenašel.
I vy si je najdete,
tak držím pěsti a hodně zdaru.

Mladí HUMAN-isté

Báseň

Viktorie Trávníčková - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 19

Bývali jsme byli spolu

V pokoji sama sedím
a na strop jen hledím.
Čas se vzdaluje.
Voda plyne.
Listí létá,
ale já mám v sobě pořád kus léta.
Říkají mi, ať jdu pryč.
Jsi tu zbytečná, víš?

Jsem tu sama,
bývala jsem s váma.
Vadím vám tu?
Můžu tady zůstat?
Co děláte?
Co jste si říkali?
Proč mi to děláte?
Vždyť bývali jsme kamarádi.

Nejradši bych odešla.
A už bych se nikdy nevrátila,
ale co mám dělat,
když jsem tak ve společnosti klesla.

Mám strach.
Chce se mi brečet.
A jen a jen ležet.
Nevím jak dál.
Jak zvládnout věci mám.
Sama na to nestačím.
Potřebuji skončit.
Nenávidím to!
Však co jen s tím?

Proč se lidé mění
a vše co bylo, není?
Proč připadá mi to jako žal,
když lidé se mnou nechtějí být dál?
Naše cesty se rozchází,
ale i přesto nacházíme plno nových známostí.
Však stále si někde tam
a čas od času na tebe vzpomínám.

Mladí HUMAN-isté

Povídka

Sofia Dabizha - ZŠ Bohumila Hrabala - Text číslo 17

Kamarádství po smrti

Jmenuji se Aeternitas, ale všichni mi říkají Nitas a moje smrt za mnou přišla, když mi bylo šestnáct let. Zemřel jsem při teroristickém útoku v obchodním centru. Bylo to bolestivé. Bylo to hodně bolestivé. Jen jsem chtěl, abych dnes nešel do školy a poprvé se setkal se svou internetovou kamarádkou Alexou.

Bylo ráno. Seděl jsem v kavárně v posledním patře obchodního centra. Venku byl podzim a přšelo. Pil jsem horké kakao, které mi příjemně páliло jazyk. Z panoramatických oken jsem viděl, jak spousta lidí spěchá do práce, stojí v dopravní zácpě a děti brečí, protože nechtějí jít do školky. Brzy měla přijít Alexa, se kterou jsem sedm let komunikoval přes internet. Nikdy jsme se neviděli. Je to člověk, na něhož jsem si pořád stěžoval, ale který mi naslouchal a který mě zná lépe než kdokoliv jiný.

Poklepal jsem prsty na stůl, můj zrak byl neustále upřený na dveře, do kterých vstupovali různí lidé. Po několika minutách jsem uslyšel křik a otočil se, abych viděl, co se děje. Ale to jsem už nestihl. Jen jsem ucítil děsivý záblesk bolesti, která mi prošla celým tělem. A pak nic...

První, co jsem cítil, byla zima. A vůně smrku. Bylo mi dobře, neměl jsem už žádné bolesti. Nechtěl jsem otevřít oči. Bylo to, jako bych byl v kukle. Šustění trávy, rodná vůně, příjemná zima a mrtvé ticho. To mě znepokojilo. Přes únavu jsem otevřel oči. Ležel jsem na louce a moje tělo se utopilo v trávě. Kolem byl les, ale nebyli tam ani ptáci, ani auta, ani lidé. Jen louka, les a vítr.

Moje myšlenky se mi začaly horečně šířit v hlavě: „Kde jsem?“, „Co je to za místo?“, „Jak jsem se sem dostal?“...

Najednou jsem ucítil velkou touhu se otočit. Za mými zády vyšel z lesa mladý muž, asi dvacetiletý. Byl velmi krásný: vysoký, vlasy černé jako pryskyřice, modré oči, sněhově bílá kůže a vřelý úsměv. Ale moji pozornost nejvíce upoutalo jeho oblečení. Neměl boty a jeho tělo bylo zahaleno blankytnou, téměř nebeskou, tkaninou. Jeho oděv se podobal tunice, jakou nosili lidé v antickém Římě.

Jak se ukázalo, jmenoval se Lahabiel. Představil se jako můj doprovod a mentor ve světě mrtvých. Zpočátku jsem si myslel, že je to sen nebo jen špatný vtip, ale v jednom okamžiku pole a les zmizely a měkká tráva se změnila na horký písek. Ocitli jsme se u moře. Přemýšlel jsem o svých rodičích a přátelích.

„Pokud jsem opravdu mrtvý, co bude s mými rodiči? Lidmi, kteří mě milovali?“ zeptal jsem se.

„Neboj se, pomůžu jim. Všechno bude v pořádku.“ odpověděl Lahabiel, zatímco se díval do dálky na horizont, kde se moře a obloha stávají jedním celkem.

„A co se stalo s mojí kamarádkou Alexou, víš to? Je živá?“

Otočil hlavu a smutně se usmál: „Je taky tady, ale víc ti říct nemůžu. Jestli ji chceš najít, budeš to muset udělat sám.“

Už jsem se na nic neptal, i když jsem měl spoustu otázek. Pochopil jsem, že neodpoví ani na jednu z nich. Najdu Alexu, i když ani nevím, jak vypadá? Od této chvíle začíná můj nový život. Nebo začátek smrti?

Může přátelství překonat všechny překážky, dokonce i smrt? To nikdo neví..

Mladí HUMAN-isté

Povídka

Beata Rollo - Česká škola bez hranic v Bruselu - Text číslo 31

Hazel Wongová

Nella měla dvě sestry dvojčata, které se jmenovaly Stella a Bella. Stella byla hodná a snažila se všem pomáhat. Bella se snadno rozčílila, nerada se učila a ve škole byla jednou z těch hustých holek, co se kamarádily se všemi ze třídy. Doma se Bella chovala k Nelle hrozně a pořád si o ní něco vymýšlela. Většinou se Stella Nelly zastala a pak z toho vznikla hádka. Zkrátka Nella neměla ráda Bellu a naopak.

Kvůli věcem, co si o ní vymyslela Bella, se s Nellou nikdo nekamarádil. Tak si Nella povídala se stromy, hrála sama Člověče nezlob se nebo si četla.

Jednou si s sebou Nella do školy vzala knížku s názvem Zločin slečnám nesluší. Byla to detektivka ve stylu Agathy Christie, odehrávající se v roce 1934 na internátní škole Deepend, kde někdo zavraždil paní učitelku Lappetovou. Daisy Wellsová a Hazel Wongová mají detektivní klub a snaží se odhalit vraha.

Nella si sedla na trávník a začetla se. Najednou se jí písmenka začala hýbat, zhoupala se s ní zem a ona se ocitla na studené kachličkové podlaze. Nad ní se skláněla dívka s dlouhým černým copem v šedých šatičkách. Když si ji Nella lépe prohlédla, zjistila, že je to Hazel!

„Není ti nic?“ zeptala se Hazel.

„Ne, jsem v pohodě,“ odpověděla Nella a vyskočila na nohy.

Hazel Nellu provedla po Deependu a ukázala jí, kde ležela slečna Lappetová. Pak zazvonil gong na večeři, Nella se s Hazel rozloučila a slíbila, že přijde zítra znovu. Lehla si na zem, svět se zatočil a byla zase na trávniku ve škole.

Nella se za Hazel vracela každý den. Pomáhala ve vyšetřování, seznámila se s Daisy a staly se z nich super kamarádky! Když byla Nella na Deependu, nic doma nevnímala. Navíc už tři týdny četla tu samou knihu, a to celé rodině přišlo divné.

Ve středu odpoledne dorazila ze školy a hledala Zločin slečnám nesluší, ale nikde ho nemohla najít. V tom uviděla Bellu, která stála u otevřeného okna a držela knihu v ruce.

„Koukni, co pro tebe mám,“ řekla Bella zlomyslně a vystrčila ruku z okna.

„Dej to sem, ty zmije!“ zakřičela Nella. Vždyť tam měla svou jedinou kamarádku.

Co kdyby se Hazel něco stalo, pokud by Bella knihu pustila?

„Tak mi řekni, co se ti tak líbí na týhle pitomý knize?“ uškříbla se Bella a zvedla prsty z knihy tak, že ji držela jen palcem a ukazováčkem.

Najednou vyklouzla Belle knížka z ruky. Padala z třetího patra a pak s velkým „bum“ dopadla na betonovou silnici. Celý Deepend se oťrásl, pár holek spadlo na zem a rozbila se jedna váza, která spadla na hlavu nějaké žačky.

Nella se rozběhla po schodech dolů na ulici.

Mladí HUMAN-isté

Povídka

“Promiň, já nechtěla, vyklouzlo mi to!” vykřikla Bella, co se řítí za ní.

Nella zvedla knihu ze země a prohlédla ji. Měla odřený hřbet a roztrhla jednu stránku. Od té doby už Nella s Bellou nemluvila, i když se k ní Bella začala chovat hezky. Jednou Nella Hazel pověděla, jak je našťvaná. Hazel jí odpověděla: „Musíš Belle někdy odpustit, jinak se budeš cítit celý život špatně.”

Nella o tom dlouho přemýšlela a pak zašla do Belliného pokoje: „Ahoj Bello, víš, já už vlastně nejsem našťvaná,” řekla Nella. „Jestli chceš, ukážu ti, co se mi tak líbí na té knížce.”

Tak vzala Bellu na Deepend a ukázala jí Hazel i Daisy. Další den našla Nella na stole lísteček, na kterém stálo: Milá Nello, moc se omlouvám. Ve skříni najdeš dárek ode mě. Bella.

A opravdu tam našla obří, těžký balíček, ve kterém se skrývaly tři bichle. Všechny byly pokračování knihy Zločin slečnám nesluší! Nella je přečetla za tři týdny a potom Belle vyprávěla, o čem byly.

Změnila se také situace ve škole. Někdy si Nella povídala s kamarády, ale nejraději si zkrátka četla nebo trávila čas na Deependu.

Mladí HUMAN-isté

Povídka

Klára Špolcová - Evropská škola Brusel III - Text číslo 30

Pouta

Strach. Ten pocit se mě drží jako klíště a nechce se mě pustit. Ale já nemám strach o sebe.

Já mám strach o něj. O Jaye. O mého kamaráda, na kterém mi záleží víc než na čemkoli jiném. Známe se už přes 12 let.

Všichni si vždycky mysleli, že skončíme spolu, ale není to tak. Vždycky jsme byli jen kamarádi, a vždycky i budeme. Jsme jako bratr a sestra. Navzájem si věříme, a toho druhého milujeme kamarádkou láskou. A ten druhý to ví.

Ostatní na nás vždycky ukazovali a prohlašovali:

„Marshan a Jaylin! To bude nejšťastnější pár z této doby!“

Ale ne. Ovšem naučili jsme se žít s neustálými pohledy za zády a šuškaní všech, jestli přece jenom mezi sebou nemáme něco víc než kamarádství. Už nás unavilo říkat, že ne.

A teď jsme tady, a já se o něj bojím. Venku za naši zemi bojují vojáci, ale stejně letadla té druhé země pouští bomby a zabíjí nevinné. My, jako spousta ostatních lidí se krčíme v bunkru a čekáme. Z myšlenek mě vytrhne zadunění země a trhnu sebou. Jay po mně koutkem oka koukne a stiskne mi ruku. Pokusím se na něj usmát, ale musí to vypadat jako křečovitý úšklebek. Vzdám to a omluvně se na něj podívám a on to, jak jsem tušila, pochopí a pousměje se na mě. Vůbec si neuvědomuju, jak moc svírám jeho ruku. Musí ho to bolet. Ale vypadá to, že mě na to nechce zrovna teď upozorňovat a já jsem mu za to vděčná. Kdybych byla schopná otevřít pusku a něco říct, poděkovala bych mu.

Znovu a znovu slyšíme dunění a do toho křik. Je to příšerný. A bojím se pohledu, který se mi naskytne, až vylezu z bunkru.

Mlčky tam sedíme takové dvě nebo tři hodiny. Když se poslední půl hodinu nic neozývá, trochu se uvolním, ale Jaylinovu ruku pořád svírám jako záchrannou kotvu. Po dalších pěti minutách se ozve vytoužený a očekávaný zvon, který ohlašuje, že můžeme vylézt. Ze srdce mi spadne kámen a já se dokážu aspoň trochu usmát a zašeptat Jayovi:

„Děkuju.“

Ze skrýše vylezeme po strmých schodech a já se snažím co nejmíň koukat na pohromu kolem sebe. Navzdory lidem kolem nás Jaylina znovu chytanu za ruku. Když se přiblížíme k naší ulici a k mému domu, s hlasitým polknutím zvednu zrak z podupané, špinavé země nahoru na můj dům. Je v pořádku. Oddechnu si. Právě se chystám vstoupit dovnitř, ale najednou uslyším známý, vystrašený hlas.

„Mar! Mar!“

Zní šíleně zoufale, ztraceně a je v něm slyšet strach. Svět se najednou zpomalí a všechno slyším tlumeně. Zmateně se k Jayovi otočím, abych se ho zeptala, co se děje, ale pak mě něco šíleně prudce trhne za ruku, až mám strach, jestli se mi nevykloubilo rameno. Chvilí letím v něčím náručí a cítím povědomou vůni. A pak celý svět vybuchne. Aspoň tak mi to připadá, než pochopím, co se opravdu stalo.

Mladí HUMAN-isté

Povídka

Dech se mi zadrhne a já se nemůžu nadechnout. Vidím rozmazaně a až po chvíli si uvědomím, že to kvůli slzám, které mi máčí celý obličej. Jayovy ruce mám zezadu obtočené kolem pasu a on mi do ucha něco šeptá, ale já ho neslyším. Jen koukám na dům, ve kterém jsem strávila dětství, jak je v plamenech. Byla tam časovaná bomba. Tohle uvědomění mě zasáhne jako bodnutí nožem. Najednou mám pocit, jako by se mi všechny orgány stáhly a začaly se navzájem požírat, protože v sobě cítím neobvyklé prázdno, ale zároveň i strašlivou bolest.

A každičký plamen, každá jiskra je jako další nůž. Nenávídím je, nenávídím oheň, který ničí můj dům.

Postupně ale čím dál víc slyším Jayova slova. Má taky málo do pláče.

„Mrzí mě to. Opravdu mě to mrzí. Bude to dobrý. Promiň mi to.“

A pořád dokola. Otočím se v pase, abych na něj viděla. Přestane na mě mluvit a polkne, jako by se bál, co řeknu, co udělám. Vrhnu se mu kolem krku. Znovu se rozbrečím, ale tentokrát i uvědoměním, že mi právě zachránil život. Že bez něj bych teď byla mrtvá. Jay mě stiskne ve svém náručí a nic neříká. Ale teď je řada na mě.

„Já... děkuju. Děkuju. Děkuju,“ zavzlykám a zmůžu se na pouhé díky.

Teď ale nemám čas, chuť ani energii vymýšlet jiné způsoby, jak mu poděkovat, protože mám plnou hlavu toho, co by se stalo, kdyby... kdyby tady Jaylin nebyl.

Jaylin, můj nejlepší kamarád, spřízněná duše, bratr. Vždycky tu při mně stál a obejmul mě, když jsem to potřebovala. Řekl mi to, co jsem potřebovala slyšet.

A když on potřeboval mě, byla jsem tu pro něj. Dávala jsem a vždycky i budu dávat přednost jemu přede vším, před celým světem. On je pro mě celý svět.

Někdy si dokonce myslím, že si umíme číst myšlenky. Skoro. Vždycky z mého výrazu pozná, co chci říct nebo co si myslím, pozná, když lžu nebo když něco není v pořádku, i když se to snažím zakrývat. A i já teď cítím, jak se mu ulevilo, jak zmizel strach. Strach o mě. Čím si zasloužím někoho tak úžasného?

Nevím, co bych bez našeho přátelství dělala. Bez pouta tak pevného, že mě nenapadá nic, co by ho mohlo roztrhnout. Nic na světě není tak silného, protože my bychom si stejně k sobě našli cestu. Jednou.

Junge HUMAN-isten

Essay

Eliška Jirásková - ZŠ Bohumila Hrabala - Text nummer 8

Die Freundschaft

Den meisten Menschen fällt eine zweite Person ein, ein Mensch, den sie für einen Freund halten. Wir betrachten die Freundschaft als ein Teil des Glücks. Und ja, es ist schön. Was ist aber, wenn wir nicht so ein Glück haben und wir treffen die falschen Menschen? Brauchen wir wirklich die anderen Menschen dazu um glücklich zu sein? Ich denke, es ist wichtig es auch aus einem anderen Blickwinkel zu betrachten.

Im Leben passiert es manchmal, dass wir die falschen Menschen treffen. Manchmal möchten wir einfach nicht alleine sein und deswegen unterhalten wir uns mit Menschen, über die wir es schon wissen. Oder treffen wir jemanden und bleiben mit ihm, weil wir glauben wir treffen keinen besseren. Und mit der Zeit kommen wir darauf, es sei nicht derjenige/diejenige für wenn wir ihn die ganze Zeit gehalten haben. Wenn es um blosses Ausgehen geht, abschreiben in der Schule, oder um Plaudereien, ist jeder ein Freund. Das Problem kommt dann, wenn man wirklich mit etwas helfen will. Es gibt auch Momente wenn es uns nicht gut geht und dann brauchen wir tatsächlich jemanden der uns hilft. Der Spruch „in der Not erkennst du den echten Freund“ trifft es sehr gut.

Die Freundschaft ist eine zarte zerbrechliche Sache, es kann neben der Freude aber auch Schmerz bringen. Und in diesem Augenblick kommen wir darauf, dass es am Wichtigsten für einen Freund ist, füreinander da zu sein. Denn niemand anderer auf der Welt weiß mehr über uns als wir selbst. Kein anderer kann uns besser helfen. Danach müssen wir niemanden mehr etwas erklären, da wir wissen alleine am besten was wir empfinden. Genauso wie wir es kennen mit den anderen zu lachen und Spaß zu haben, sollten wir es auch mit uns selbst können. Denn ab und zu gibt es halt niemanden, der uns helfen oder ein Ratschlag geben könnte. Aber wir sind immer hier! Deswegen schadet es nicht ab und zu allein zu sein, zumindest haben wir Zeit uns selbst zu erkennen. Wenn wir uns selbst kennen kann es auch behilflich bei den anderen sein. Die falschen – oder nicht richtige Menschen, können wir auch positiv nutzen, und zwar um den besten Freund zuerkennen den wir haben – uns selbst. Und um festzustellen was wirklich von den anderen Menschen möchten.

Vielleicht denkt ihr, ich bin nun zu skeptisch was Freundschaft betrifft, aber ich habe nur versucht es aus einer anderen Perspektive zu sehen. Von der Perspektive, über die man nicht so oft spricht. Wobei es auch wichtig ist. Ich denke, wenn es uns bewusst ist dann hören wir damit auf in den anderen Menschen Dinge zu suchen, über die wir selbst nicht verfügen. Und beginnen endlich in uns selbst zu suchen, egal worum es geht. Das ist vielleicht eine der schwierigsten Aufgaben im Leben. Und um ganz offen zu sein, bin ich auch immer noch auf der Suche.

Junge HUMAN-isten

Essay

Freundschaft ist also eine tolle Sache, um aus uns selbst herauszugehen, unsere eigene Freude mit jemanden zu teilen, mit jemanden der euch versteht - auch ohne Wörter. Es ist eine Sache die uns Freude und Glück bringt. Falls ihr aber noch niemanden getroffen habt mit dem ihr solche Gefühle teilen könnt, ist es in Ordnung. Ihr könnt bei Euch selbst anfangen zu suchen, es wird länger als ein Tag, ein Monat oder ein Jahr dauern. Aber es ist eine Sache, über die wir alle nachdenken sollen. Vielleicht ergibt dann uns alles mehr Sinn.

Junge HUMAN-isten

Essay

Maximilian Montgomery - Evropská škola Brusel III - Text nummer 22

Eine andere Seele

Ein Mensch, der für einen anderen wie ein Bruder ist hat die langfristige menschliche Pflicht um zu überleben oder um nicht verrückt zu werden. Und auch wenn man mit einem eingeschlagenem Kopf im Bett liegt weil ein Freund dir versehentlich auf den Kopf getreten ist. Sie sind aber nie alleine. Sie sind sich nicht immer sicher, aber mit der Hilfe einer anderen Seele müsst ihr keine Angst von der Dunkelheit oder Einsamkeit fürchten.

Ich glaube, ein echter Freund muss nicht immer auf den ersten Blick freundlich und angenehm sein. Aber es ist einer mit dem Sie immer ein Abenteuer erleben können, den sie in Erinnerung behalten, der ihre Denkweise und Ihre Weltanschauung verändert und auf den sie sich immer verlassen können.

Auch wenn es heutzutage schwierig ist so einen abenteuerlichen Weg zu gehen, eines müsst ihr bedenken: dass Sie den Menschen überall begegnen können, auch wenn Sie sich dabei nicht wohl fühlen. Die Gemütlichkeit ist eine menschliche Schwäche. Wenn Sie nach etwas suchen, müssen Sie die Gemütlichkeit zur Seite lassen. Und so denke ich, könnt ihr einen guten Freund finden. Danach können Sie mit diesem Freund gehen und seine Schwächen und Fähigkeiten erforschen. So wird von ihm ein unschlagbarer Mensch, der Ihnen auch hilft wenn Sie ihm geholfen haben.

Die Freundschaft, Kameradschaft, bringt Sie aus der Tiefe des Ozeans bis zu den höchsten Bergen der Welt und das nur wegen den Menschen, denen Sie während Ihres Lebens geholfen haben. Auch wenn Sie aus einem anderen Kontinent kommen, ohne einen guten Willen und einer guten Seele kommen Sie nirgendwo hin. Wenn Sie sich der Gemütlichkeit ergeben, dann sind sie ein Mensch dem das Leben gar nicht interessiert und haben keine Ahnung wie man es nutzen soll. Aber ein Mensch, der nicht sicher ist und alles hinterfragt, findet so einen Freund in den wichtigsten Momenten seines Lebens. Ich glaube, dass wenn einer sich dazu entscheidet sein Leben gleichgültig zu leben und es so keinen Sinn hat so weiter zu leben, der sollte versuchen sich zu ändern und innerlich und an sich zu glauben.

Junge HUMAN-isten

Essay

Linda Bartošová - ZŠ Bohumila Hrabala - Text nummer 15

Freundschaft

Ein Freund- wer ist es? Das ist eine Frage, die wir zuerst lösen sollen. Man kann sagen, ein Freund ist ein Leuchtturm im Gewitter, ein erster Punkt beim Erdbeben, eure Hoffnung in Dunkelheit, es ist euer Schiff. Egal welche Probleme ihr habt, ihr Freund bleibt für Euch immer da, er wird an euch glauben. Ihr könnt mehrere Freunde haben, klar, nur haltet bei euch die richtigen, egal was es kostet. Man sagt, dass man „in einem Not den echten Freund erkennt“, und das stimmt absolut. Der, für den ihr wirklich wichtig seid, bleibt für immer da. Seid auch ihr für ihn da. Eine Beziehung sollte von beiden Seiten funktionieren. Hört ihr gegenseitig zu und helft euch, glaubt an einander und unterstützt euch. Sucht bei euch die Sicherheit, die wir im Leben einfach brauchen.

Jemand kann sagen: „Und was ist mit der Familie? Das ist doch auch meine Sicherheit, wozu brauche ich dann die Freunde?“. Sicher, die Verwandten können eure Sicherheit werden, aber ohne Freunde zu leben ist schwer. Stellt euch vor, alle eure Freunde würden falsch, tun als ob sie lachen, aber immer wenn man sich zu ihnen mit den Rücken dreht, werden sie schlecht über euch reden, euch lächerlich stellen und von euch Dummköpfe machen. Ihr würdet es erkennen, es würde euch traurig machen, aber ihr hättet niemanden zu dem ihr gehen könnt um darüber zu sprechen. Das verzehrende Gefühl in euch will raus, ihr möchtet mit jemanden offen reden, aber keiner hört richtig zu. Egal was ihr macht, alle denken ihr seid peinlich und egoistisch. Keiner fragt, wie es euch geht und wenn, dann nur aus Höflichkeit, ihr seid für niemanden wichtig, ihr interessiert niemanden. Ihr könnt mit niemanden lachen und ihr kommt sich absolut unwichtig vor. Wenn ihr schon mit jemanden redet, findet ihr dass ihr zudringlich seid. Aus jeder Seite hört ihr, wie man euch mit Dreck bewirft. Ihr beginnt paranoisch zu sein: „Heisst es, keiner mag mich?“ „Bin ich es nicht wert?“ „Mache ich etwas falsch?“ „Liegt das Problem in mir?“ Ihr seid ganz allein. Es ist niemand für euch da. Ihr versucht es allein zu schaffen. Doch es gelingt nicht. Ihr möchtet mit jemanden sprechen, lachen und spazieren gehen, oder ins Kino, oder einfach nur telefonieren, aber keiner, absolut keiner „hat keine Zeit“ oder „eine andere Pläne“.

Und deswegen ist ein echter Freund so wichtig. Es ist ein grundlegender Stein. Ihm dankt man dafür, dass die Welt nicht so dunkel ist. Er unterstützt euch und ihr unterschützt ihn, ihr seid füreinander da, ihr lacht gemeinsam, weint gemeinsam, ihr unterhaltet euch, ihr löst die unterschiedlichsten Probleme, ihr helft euch.

Wie schon mal Jan Werich sagte: „Die Freundschaft ist ein Teil des menschlichen Glücks“. Aber nur die richtige Freundschaft schafft es euch mit dem Gefühl umzuhüllen, dass ihr irgendwohin zugehört, und dass man euch so wahrnimmt wie ihr auch seid. Wenn jemand nur tut als ob er ein echter Freund wäre und hinter euren Rücken über euch schlecht redet, schafft die Freundschaft so einen Gefühl nicht zu entwickeln.

Junge HUMAN-isten

Essay

Wenn ihr mit ihren Freunden eine feste Bindung habt und vertraut euch gegenseitig, könnt ihr im Leben mit der Unterstützung und Sicherheit rechnen. Wenn nicht, sucht andere Freunde, mit denen ihr das Vertrauen schafft. Sucht ihr das Licht, die Batterie in eure Fernbedienung, die Melodie in ihre Strophe, den Eiffelturm zur Paris, euer Rettungsschiff, bevor ihr sinkt.

Freunde können Leben retten, und die falschen können die aber auch zerstören. Findet eure Basis, findet eure Sicherheit.

Junge HUMAN-isten Gedicht

Karolína Štěpánová - ZŠ Bohumila Hrabala - Text nummer 12

Es ist leise

Wie waren schon immer Freunde
ich denke zumindest so,
doch zurzeit ist es anders,
es ist halt sehr komisch

Du benimmst dich explosiver,
früher warst du zumindest lustig, satirisch,
nun bist du aber eine Tragödie, Drama.

Früher hast du meiner Elegie Kraft gegeben,
nun sitzen wir hier und es ist still.
Eine vernichtende Stille.

Früher hast du die Hollywoodstars bewundert,
nun ist hier Stille, nichts,
Leere.

Ich würde ein Gedicht schreiben, damit es dir besser geht,
stattdessen stecken wir hier fest, wir sitzen und es ist still.
Stille und nichts hilft.

Wenn ich etwas sage, antwortest du nicht.
Du schweigst.
Die Freundschaft ist weg.

Und so werden wir hier bis zum Ende der Welt sitzen,
wir werden sitzen und es wird still.
Nicht einmal „entschuldige“ hab ich zu dir gesagt.

Entschuldige, dass es so ausgegangen is.
Entschuldige.
Und es ist still.

Junge HUMAN-isten Gedicht

Jáchym Štefulík - ZŠ Bohumila Hrabala - Text nummer 10

Freundschaft

Die Freundschaft ist ein seltsames Bündnis,
das so lange dauert,
wie jeder will.

Der erste Gruß sagt alles,
Der erste Handschlag und die Begrüßung
knüpft die Beziehungsknoten.

Krieg, Frieden, Waffenstillstand,
überall wo du nur hinschaust,
dort ist die Freundschaft,
aber anders als du sie kennst.
Sie ist hier mit uns seit jeher,
und trotzdem finden sich die Leute,
die lieber einen wilden Fluss durchwaten würden,
bevor sie die Freundschaft erwidern.

Schätzen wir die,
die uns helfen
und den Glauben an uns noch nicht verloren haben.
Und dass es nicht mehr so aufregend ist,
Dass sie längst keine neue Freunde fanden
Und ihr kommt Euch nun ein bisschen arm vor.

Deswegen ist es immer gut eine Haufen von Freunden zu haben,
die ihr anrufen könnt,
ob sie nicht ins Kino gehen wollen
um den neuen Spiderman zu sehen.
Obwohl ihr sie lieber nicht einladen würdet,
wegen deren Benehmen am vorigen Montag
und weil sie sich lustig über euch machten
wegen der komischen Haarfarbe
und euch hat es gar nicht gestört,
weil ihr keine Lust habt Haare zu schneiden oder erneut zu färben.

Junge HUMAN-isten Gedicht

Wartet bloß!

Ich werde euch auch auslachen,
wenn ihr eine fünf bekommt.

Ist ja Wurst, Kumpel,
sowieso war es irgendeine Sche**e.

Dann lachen wir darüber,
weil es die Freundschaft ist,
alle halten wir zusammen,
auch wenn es gerade mit uns runter geht.

Aber doch, irgendwie geht es immer noch,
wir alle haben das Gefühl,
dass wir ein imaginäres Seil halten,
um das gehts.

Wir alle sehen uns schon an den Mittelschulen
und was dann kommt, man siehts.

Doch in jedem von uns ist ein Stück der Freundschaft
auch in gewöhnlichen Menschen,
ich mache mir also keine Illusionen,
dass ich dort keine Freunde finde.

Auch ihr findet welche,
Ich drucke euch die Daumen und viel Glück.

Junge HUMAN-isten Gedicht

Viktorie Trávníčková - ZŠ Bohumila Hrabala - Text nummer 19

Miteinander waren wir immer

Ich sitze allein im Zimmer
und schaue zur Decke.
Die Zeit entfernt sich.
Das Wasser fließt.
Die Blätter fliegen,
aber ich hab noch immer ein Stück des Sommers in mir.
Die sagen zu mir, geh doch weg.
Du bist hier unnütz, weißt Du?

Ich bin hier allein,
Früher war ich hier mit euch.
Störe ich vielleicht?
Darf ich hier bleiben?
Was macht ihr?
Was habt ihr zueinander gesagt?
Warum tut ihr mir das an?
Wir waren doch Freunde.

Am liebsten würde ich weggehen.
Und niemals mehr zurückkommen,
aber was soll ich machen,
wenn ich in der Gesellschaft schon so tief versunken bin.

Ich bin ängstlich.
Ich möchte weinen.
Und nur liegen.

Weiss nicht mehr.
Wie ich die Dinge schaffen soll.
Alleine komme nichts nach.
Ich möchte es beenden.
Ich hasse es so!
Doch was soll man damit?

Junge HUMAN-isten

Kurzgeschichte

Sofiia Dabizha - ZŠ Bohumila Hrabala - Text nummer 17

Die Freundschaft nach dem Tod

Ich heiße Aeternitas, doch alle nennen mich Nitas und mein Tod kam zu mir als ich sechzehn Jahre alt war. Ich starb bei einem Terroranschlag in einem Einkaufszentrum. Es war schmerzhaft, sehr schmerzhaft. Ich wünschte nur heute nicht in die Schule gegangen zu sein und meine Internetfreundin Alexa zum ersten Mal zu treffen.

Es war in der Früh. Ich saß im letzten Stock des Shopping Centers in einem Kaffeehaus. Draußen regnete es, der Herbst regierte. Ich trank ein heißen Kakao, der angenehm auf der Zunge gebrannt hat. Aus den Panoramafenstern sah ich wie sich Menschen in die Arbeit beeilen, viele die im Morgenverkehr steckten und Kinder die weinten weil sie nicht in den Kindergarten gehen wollten.

Bald sollte Alexa kommen. Ich habe sieben Jahre lang mit ihr übers Internet kommuniziert. Wir haben uns nie gesehen. Sie ist ein Mensch, über den ich mich oft beklagt habe. Sie hat mir aber immer zugehört und hat mich viel bessergekannt als sonst jemand. Ich habe mit den Fingern auf den Tisch geklopft, aber meine Augen starrten auf die Türen, durch die unterschiedlichste Menschen reinkamen. Nach ein paar Minuten hörte ich Geschrei, und ich wollte mich umdrehen um zu sehen was los ist. Aber das habe ich nicht mehr geschafft. Ich spürte nur einen wahn sinnigen Schmerz, der durch meinen ganzen Körper geschossen ist. Und dann nichts mehr...

Das Erste was ich spürte war Kälte und der Duft einer Tanne. Es ging mir gut, ich hatte keine Schmerzen mehr. Ich wollte meine Augen nicht öffnen. Ich hörte den Rasen, einen bekannten Duft, angenehme Kälte und tote Stille. Das hat mich beunruhigt. Durch die Müdigkeit öffnete ich die Augen. Ich lag auf einer Wiese und mein Körper ertrank im hohen Gras. Rundherum war ein Wald aber es gab weder Vögel, noch Autos oder irgendwelche Menschen. Meine Gedanken gingen mir durch den Kopf: „Wo bin ich denn?“, „Was für Ort ist es?“, „Wie kam ich hierher?“ ...

Plötzlich wollte ich mich umdrehen. Hinter meinem Rücken kam ein junger Mann aus dem Wald. Er war ungefähr zwanzig Jahre alt. Er war sehr hübsch: groß, schwarzen Haare, blaue Augen, helle Haut und ein angenehmes Lachen. Aber ich wurde vor allem wegen seiner Kleidung auf ihn aufmerksam.. Er hatte keine Schuhe an und sein Körper war mit einem fast himmlischen Stoff umhüllt . Es sah wie eine Tunika aus, die man im alten Rom getragen hat.

Wie sich herausstellte hieß er Lahabiel. Er stellte sich als mein Begleiter und Mentor in der Welt der Toten bei mir vor. Zuerst dachte ich, dass es nur ein Traum war.. Ein schlechter Witz, aber im nächsten Augenblick verschwand das Feld und der Wald und das weiche Gras verwandelte sich in einen heißen Sand. Plötzlich waren wir beim Meer. Ich habe über meine Freunde und meine Eltern nachgedacht. Wenn ich wirklich tot bin - was wird dann mit meinen Eltern? Mit Menschen die mich geliebt hatten? fragte ich.

„Hab keine Angst, ich helfe denen. Es wird alles in Ordnung“ antwortete Lahabiel, während er in die Ferne schaute, zum Horizont, wo der Himmel und Meer sich zu einem Ganzen vereinten. Und was ist mit meiner Freundin Alexa passiert, ist sie am Leben?

Junge HUMAN-isten

Kurzgeschichte

Er drehte sich um und lächelte traurig? „Sie ist auch hier, aber mehr kann ich Dir nicht sagen. Falls du sie finden möchtest, wirst Du es alleine machen müssen.“

Ich fragte ihn nichts mehr, auch wenn ich viele Fragen gehabt hätte. Ich habe verstanden, dass er nicht mehr antworten würde. Finde ich Alexa obwohl ich nicht weiß wie sie aussieht? Seit dieser Zeit begann mein neues Leben. Oder der Anfang des Todes?

Kann Freundschaft alle Hürden, sogar den Tod überwinden? Das weiß keiner..

Junge HUMAN-isten

Kurzgeschichte

Beata Rollo - Česká škola bez hranic v Bruselu - Text nummer 31

Hazel Wong

Nella hatte zwei Schwestern, es waren Zwillinge, die Stella und Bella hießen. Stella war sehr nett und hat sich bemüht allen zu helfen. Bella hat sich oft beschwert, ist nicht gern in die Schule gegangen und war eine von diesen coolen Mädchen, die mit jedem befreundet war. Zu Hause hat sie sich Bella gegenüber schrecklich aufgeführt, andauernd hat sie sie gequält. Sie haben sich oft gestritten. Doch Stella hat Bella gemocht.

Stella hatte nicht so viele Freunde, weil ihre Schwester über sie Lügen verbreitete. Und so hat Stella oft alleine gespielt, oder hat sie mit den Bäumen gesprochen.

Eines Tages hat Stella ein Buch in die Schule mitgebracht. Das Buch war ein Kriminalroman im Stile von Agatha Christie und hieß : Verbrechen passt nicht zu den Mädchen. Das Geschehen spielte sich an einer Internatschule in Deepend im Jahre 1934 ab . Eine Lehrerin, Frau Lappet wurde ermordet und zwei Mädchen, Namens Daisy Wells und Hazel Wong haben einen Club gegründet um den Fall zu lösen. Stella setzte sich ins Gras und hat zu lesen begonnen. Plötzlich wurden die Buchstaben beweglich, der Boden ist mit ihr ausgerutscht, und sie lag auf einem kalten Boden. Über sie stand ein Mädchen mit einem langen schwarzen Zopf in grauen Kleidern. Als sie sich Stella genauer angeschaut hat, hat sie festgestellt, dass es die Hazel war!

Bist du ok? Fragte sie Hazel.

Ja, mir gehts gut, antwortete Stella und sprang auf die Beine. Hazel zeigte Bella die Stadt und auch den Ort, wo Frau Lappet gelegen hatte. Dann läutete ein Gong und es war Abendbrotzeit. Stella hat sich von Hazel verabschiedet und hat ihr versprochen, morgen wiederzukommen. Sie hat sich wieder auf den Boden hingelegt, die Welt hat sich wieder gedreht und sie war wieder auf dem Rasen in der Schule. Stella kam zu Hazel jeden Tag. Sie hat bei den Ermittlungen geholfen, hat auch Daisy kennengelernt und sie wurden besten Freundinnen. Wenn Stella in Deepend war, hat sie zu Hause nichts mitbekommen. Noch dazu hat sie schon drei Wochen das gleiche Buch gelesen und das kam der Familie komisch vor. Am Mittwoch Nachmittag kam sie von der Schule zurück und suchte ihr Buch, doch zu Hause konnte sie es nicht finden. Plötzlich sah sie die Bella, die beim offenem Fenster stand und ihr Buch in der Hand hielt.

Schau mal, was ich für Dich habe, sagte sie böse und streckte die Hand aus dem Fenster. Gib es her, du Schlange! schrie Stella vergeblich. In dem Buch befand sich doch ihre einzige Freundin. Was ist, wenn Hazel etwas zustoßt, wenn Bella das Buch aus dem Fenster wirft? Dann sag mir, was du an diesem blöden Buch findest? fragte Bella und hielt das Buch nur zwischen zwei Fingern. Auf einmal rutsche ihr das Buch aus der Hand aus und dieses fiel mit einem lauten Knall vor dem Haus auf der Strasse. In ganze Deepend schüttete es, ein paar Mädchen fielen aus dem Buch heraus und eine Vase fiel einem Mädchen auf dem Kopf und zerbrach.

Junge HUMAN-isten

Kurzgeschichte

Entschuldige, das wollte ich nicht. Es ist mir ungewollt aus der Hand gerutscht! schrie Bella dir ihrer Schwester nach. Stella hob das Buch vom Boden auf und schaute sie an. Es hatte einen etwas kaputten Rücken und eine Seite fehlte. Seit diesem Ereignis hat Stella nicht mehr mit Bella gesprochen, auch wenn sie sich nett benommen hat. Eines Tages hat Hazel zu Stella gesagt:

Du musst Deiner Schwester verzeihen, sonst wirst du Dich Dein ganzes Leben lang schlecht fühlen.

Stella hat lange über Hazels Worte nachgedacht und danach ging sie in Bellas Zimmer. „Weisst du Bella, ich bin dir eigentlich nicht mehr böse. Wenn du möchtest, zeige ich dir was mir an diesem Buch gefällt.“ Und so nahm sie sie zur Deepend mit und zeigte ihr Hazel und Daisy persönlich. Am nächsten Tag fand Stella auf dem Tisch ein Zettel auf dem stand: „Liebe Stella, bitte verzeihe mir. In dem Schrank findest du ein Geschenk von mir. Liebe Grüße, Bella.“ Und wirklich. Im Schrank fand Sie eine schwere Packung, in der drei schwere Bücher waren. Es war alles die Folgegeschichten ihres Lieblingsbuches. Stella hat sie alle in drei Wochen fertig gelesen und dann erzählte sie ihrer Schwester worüber sie waren.

In der Schule hat sich die Situation auch verändert. Bella hat angefangen mehr mit den Freunden zu sprechen. Am liebsten liest sie aber und verbrachte ihre Zeit in Deepend.

Junge HUMAN-isten

Kurzgeschichte

Klára Špolcová - Evropská škola Brusel III - Text nummer 30

Die Bindung

Angst - Das Gefühl hält mich wie eine Zecke und will mich nicht loslassen. Aber ich fürchte nicht um mich selbst. Ich mache mir Sorgen um ihn. Um meinen Freund, der sehr wichtig für mich ist. Wir kennen und schon mehr als 12 Jahren lang.

Alle dachten, dass wir zusammen bleiben, aber es ist nicht so. Wir waren immer nur Freunde, und wir bleiben es auch. Wir sind wie Geschwister. Wir vertrauen uns gegenseitig, lieben uns, wissen beide darüber Bescheid.

Anderen zeigten immer auf uns und sagten:

„Marschan und Jaylin! Das wird das glücklichste Paar aller Zeiten!“

Doch nicht. Wir haben gelernt mit den Blicken hinter unserem Rücken umzugehen und mit Gedanken ob zwischen uns doch nicht etwas mehr ist als nur die Freundschaft. Wir sind schon müde geworden davon andauernd allen zu sagen, dass es nicht stimmt.

Und nun sind wir hier, und ich fürchte mich um sie. Draußen kämpfen die Soldaten um unser Land, aber trotzdem werfen Flugzeuge des anderen Landes Bomben und töten Unschuldige. Wir, genauso wie viele andere Menschen verstecken uns in einem Bunker und warten. Eine Erschütterung reißt mich aus meinen Gedanken und ich bewege mich krampfartig. Jay schaut mich kurz an und hält meine Hand. Ich versuche ihm ein Lächeln zu schenken, aber es ist eher ein krampfartiges Lächeln. Ich gebe auf, sehe ihm entschuldigend an und er versteht alles, so wie immer.

Ich verstehe nicht einmal, wie fest ich seine Hand halte. Es muss weh tun. Aber es sieht so aus, dass er mich darauf aufmerksam machen will und ich bin ihm dankbar dafür. Wenn ich in der Lage wäre etwas sagen zu können, würde ich ihm Danke sagen. Immer wieder hören wir Donnern und Geschrei. Es ist furchtbar. Und ich fürchte mich schon, was ich zu sehen bekommen werde wenn ich aus dem Bunker rauskomme.

Wir sitzen dort leise, zwei drei Stunden. Wenn man die letzte halbe Stunde nichts mehr hört, entspanne ich mich ein bisschen, aber Jaylins Hand drücke ich immer noch wie einen Anker fest. Nach den nächsten fünf Minuten hört man einen lautes und lange erwartetes Klingeln, das uns meldet, dass wir rauskommen dürfen. Es fällt ein schwerer Stein von meinem Herzen, ich schaffe es zumindest ein wenig zu lachen und sage zu Jay:

„Danke“.

Wir kommen über die Treppen aus unserem Versteck heraus und ich versuche so wenig wie möglich die schreckliche Dinge um mich herum zu sehen. Trotz der Leute um uns herum halte ich Jaylins Hand. Als wir wieder zu unserer Strasse und zu meinem Haus zurückkommen, schaue ich mit einem lauten Schlucken unser Haus an. Es ist in Ordnung. Ich atme durch. Ich bin bereit wieder reinzukommen als ich plötzlich eine bekannte, ängstliche Stimme höre.

„Mar! Mar!“

Junge HUMAN-isten

Kurzgeschichte

Der Geschrei kling verzweifelt, verloren und ängstlich. Die Welt wird plötzlich langsamer und ich höre alles viel leiser. Ich drehe mich verzweifelt zum Jay hin, um ihn zu fragen, was los ist, aber dann reißt mich etwas heftig an der Hand und ich fürchte mein Schulter verrenket zu haben. Ich fliege eine kurze Weile durch die Luft in einer Umarmung von irgendjemanden und rieche einen bekannten Duft. Und dann explodiert die ganze Welt. Zumindest kommt mir es so vor, bis ich verstehe, was wirklich passiert ist. Ich kriege keine Luft. Ich sehe unscharf und erst später verstehe ich, dass es wegen meiner Tränen war, die in meinem ganzen Gesicht sind. Jays Hände habe ich hinter meine Taille umgehüllt, er sagt mit etwas leise ins Ohr aber ich höre ihn gar nicht. Ich schaue nur das Haus an in dem ich meine Kindheit verbracht habe, es steht in Flammen. Es war eine Zeitbombe dort. Dieses Bewusstsein spüre ich wie einen Messerstich. Plötzlich habe ich das Gefühl, dass ich alle meine Organe gegenseitig auffressen, ich spüre eine innere Leere und gleichzeitig tut es weh. Und jede Flamme, die mein Haus vernichtet, ist wie ein erneuter Messerstich für mich. Ich hasse es, ich hasse das Feuer, das mein Haus vernichtet.

Ich höre Jays Wörter, immer intensiver. Er weint fast auch schon.

„Es tut mir Leid. Wirklich. Es wird alles gut. Bitte entschuldige.“ Und immer das gleiche. Ich drehe mich um ihn zu sehen. Ich halte ihn fest. Ich beginne wieder zu weinen, aber diesmal verstehe ich dass er mir mein Leben gerettet hat. Ohne ihn wäre ich nun tot. Jay hält mich fest und sagt nichts. Aber nun bin ich an der Reihe.

„Ich...danke. Danke. Danke.“ Sage ich weinend und kann nur Danke sagen. Nun habe ich aber keine Zeit, weder Energie darüber nachzudenken wie ich mich am besten revanchieren soll. Ich denke nur darüber nach was passieren würde, wenn er nicht da wäre. Jaylin, mein bester Freund, mein Seelenverwandter, mein Bruder. Er war hier immer für mich da und half mir. Er fand immer die richtigen Wörter für mich. Er ist meine Welt. Manchmal denke ich mir sogar, wir können Gedanken lesen -fast. Er kann es immer an meinem Gesichtsausdruck erkennen wenn etwas nicht passt, auch wenn ich es verbergen will. Ich spüre jetzt auch seine Erleichterung , die Angst ist weg. Seine Angst um mich. Wie habe ich es verdient jemanden so toll zu haben?

Ich habe keine Ahnung, was ich ohne ihn machen würde. Ohne diese feste Bindung. Es fällt mir nichts ein, was die Verbindung trennen könnte. Es gibt nichts stärkeres auf der Welt. Wir finden immer den Weg zueinander.